

tant for bestemte befolkningsgrupper. Det har jeg noteret mig.

Og jeg har også noteret mig, at Det Radikale Venstre finder, at husmændene er en svindende race – det var et direkte citat, en svindende race – som det er ligegyldigt at gøre mere for, hvis interesser man ikke behøver at varetage, og hvor ret og rimelighed ikke længere er noget, man behøver at tage højtideligt seriøst. Det har jeg noteret mig.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Søren Kolstrup som ordfører.

Søren Kolstrup (EL):

Jeg kan meddele, at Enhedslisten ikke kan støtte de to fremlagte forslag. Men de kan jo give anledning til nogen småfilosofien. Engang var det sådan med miljøpolitikken i Danmark, at man gjorde lidt grin med den ude på den yderste venstrefløj. Det var sådan i begyndelsen af 1970'erne. Man frisede og sagde: Åh, der kommer barfodsjægerne, der stiller krav om miljøpolitik.

Senere hen gik miljøpolitikken hen og blev noget, som folk ikke er enige om. Vi er slet ikke enige om den i dag, men der er dog enighed om, at det er relevant at diskutere miljøpolitik og gøre et eller andet. Så er vi nogle, der er, mener vi selv, konsekvente økologer, og der er andre, der kommer med små bureaukratiske indgreb.

Men så er der et erhverv, hvor det er utrolig svært at acceptere de her forhold, og det er landbruget, hvor selv små initiativer fører til konfrontation. Jeg tror, at diskussionen om dyrkningsbræmmer skal ses i den sammenhæng. Grundproblemet er, at vi får et mere og mere højeffektivt landbrug, som inviterer til flere og flere indgreb, og hvis man er landmand, kan det være utrolig byrdefuldt.

Men problemet er, at man ikke fra store dele af landbrugets side stiller spørgsmålet: Hvordan kan vi etablere et landbrug, der inviterer til færre indgreb? I stedet fortsætter man kravet om mere og mere kompensation, og det gælder også for det her indgreb. Men selv om man går ind for den private ejendomsret, er det en misforståelse, at begrebet ejendomsret skulle give ret til hvad som helst, når bare det tager sit udgangspunkt inden for ejendommen. Denne ret har man ikke, og derfor kan man heller ikke have ret til kompensation, når myndighederne

præciserer, at der ikke må dyrkes langs søer og vandløb.

Grundproblemet er, at vi har noget, der hedder pesticider, at vi har noget, der hedder kvælstofudvaskning, og jeg må minde om, at pesticider ikke bare rammer dér, hvor de er tiltænkt, og at der altså ikke er nogen naturlov, som sørger for, at pesticider holder sig inden for et givet område, bare fordi en bestemt person har ejendomsret til det. Og selv om vi fik 10 meter bræmmer langs vandløbene, ville der da også der være sprøjtefaner, hvor man risikerede, at der røg pesticider ned i vandløbene. Jeg må minde om, at vandløbsinsekter mange steder er tydeligt påvirkede af sprøjtemidler, og det er den diskussion, der ligger bagved.

Det er også sådan, at den hellige ejendomsret ikke gælder langt, langt ned i jorden, ikke ned til kineserne. Det grundvand, som ligger under ejendommen, hører ikke til ejendommen, og det burde efter Enhedslistens opfattelse alene være grund nok til helt at forbyde brugen af pesticider også på privat ejendom.

Så kan man sige: Jo, jo, den her diskussion handler jo ikke om de store overordnede miljøspørgsmål. Det er blot en lillebitte bræmme og en lillebittebitte uskyldig kompensation, vi stiller krav om.

Men problemet er, at hvis man så sagde: Nå, men så giver vi kompensation i det tilfælde og i det tilfælde – ja, så kom vi aldrig til at drøfte det grundproblem, som ligger bag denne diskussion: Kan det være rigtigt, at der skal være et erhverv i Danmark, for hvilket der gælder fuldstændig andre spilleregler end for alle andre?

Det er grundproblemet, og det er blandt andet på den baggrund, Enhedslisten siger nej til disse forslag. Det er ikke, fordi vi ikke har forståelse for, at der er landmænd, der af systemet er blevet fristet til en irrelevant adfærd, for det kan vi sandelig godt forstå. Men vi protesterer mod det system, som har fristet landmænd over evne til en forkert adfærd, hvorefter samfundet må komme med restriktive indgreb, som man så bliver sure over.

(Kort bemærkning.)

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil prøve at stille spørgsmålet sådan til hr. Kolstrup: Hvis vi i et moderne velfærdssamfund bliver enige om, at der er nogle naturbeskyttelseskrav og -ønsker, som vi alle er enige om, og vi derfor vil trække en del af arealet ud